

DE VLAAMSCHE POST

Schuur en Redactie: Begijnhoflaan, 49. Gent

Donderdag 15 Juli 1915

Houdt u fier
en niet niet aan
Piel De Mont

Verordeningen en Mededeelingen

Worden binnen het Belgisch tolgebied ingevoerde toelichtingen waren den bestemmeling vóór uitbetaling van het toelichting afgeleverd, zoo moet het verschuldigd toelichting op bevel der bevoegde toelichting binnen den door haar in elk geval bepaalden tijd betaald worden. Is de gestelde tijd zonder betaling verstrekken zoo wordt de verschuldigde som bij dwangbevel door de toelichting geïnd. Tegen de uitvoering van het dwangbevel is alleen beroep bij het Hoofd van Bestuur bij den Generaalgouverneur toegelaten. Dit beroep heeft geene schorsende kracht. De beslissing van het Hoofd van Bestuur is afdoend.

Overeenkomstig bovenstaande verordening moet ook in zulke gevallen worden gehandeld, in welke sedert de afkondiging der bekendmaking van 12 November 1914 (Wet- en Verordeningblad N° 12) binnen het Belgische tolgebied ingevoerde toelichtingen waren den bestemmeling zonder dat het toelichting betaald werd, reeds ter hand gesteld zijn geworden.

Brussel, den 2ⁿ Juli 1915.

Der Generaalgouverneur in België,
Freiherr von Bissing,
Generaloberst.

Staat voorhands nog niet vast wanneer en ten welken kantore de door de Duitse troepen in Groot-Brussel vóór den 15. 10. 14 en binnen het overige Generaalgouvernementsgebied vóór den 15. 1. 1915 benodigde krijgsleveringen worden betaald, zou moeten toch, om de latere vereffening voor te bereiden, voor alle krijgsleveringen achterhands bewijzen, zooals bij plakbrief van 13. 1. 15 voorgeschreven, afgeleverd worden. Deze maatregel beoogt in allereerste plaats de belangen der bevolking, opdat eenieder

voor de door hem gedane krijgslevering een volledig, met den dienststempel gemerkt krijgsleveringsbewijs bekomt.

Tot den 20. 8. 15 moeten alle in omloop zijnde « opvorderingsbewijzen » in oorspronkelijken vorm aan den burgemeester der gemeente, waar de krijgslevering geschiedde, ingeleverd worden. Evenzoo moeten aldaar, vóór gestelden datum, alle krijgsleveringen aangegeven worden, voor welke geen bewijs afgeleverd werd. Krijgsleveringen, die tot den 20. 8. 15 niet aangegeven werden, zullen niet in aanmerking komen.

Binnen de provincie Limburg hoeven de door de onderzoekskommissie reeds afgeleverde krijgsleveringsbewijzen niet nog eens voorgelegd te worden, evenmin als die in Groot-Brussel door de Armeelintendantur, volgens bovenvermeld voorschrift afgeleverd.

De burgemeesters moeten van de hen aangegeven krijgsleveringen in volgorde der aangifte lijsten opstellen, voor welke hun door de Kreitsche of andere bevoegde overheden formulieren zullen gezonden worden. Deze lijsten moeten in dubbel gehouden worden. De burgemeesters zijn voor het zorgvuldig bewaren van de hun afgeleverde krijgsleveringsbewijzen en bewijsvoorwaarden verantwoordelijk, moeten ze met de op de lijsten opgeteekende, doorlopende nummers voorzien en daarnaar rangschikken. Een afschrift der afgesloten lijsten moet vóór den 1. 9. aan den Kreitschef ingeleverd, binnen het vestingsgebied Antwerpen, Luik, Namen even als in Groot-Brussel aan den Gouverneur.

Brussel, den 5ⁿ Juli 1915.

Der Generaalgouverneur in België,
Freiherr von Bissing,
Generaloberst.

Over kwalijke praktijken

Als er ooit in ons gezegend België, een tijd geweest is, waarin de wanhopige oppervlakkigheid onzer verfranschte en verbeulemanschte groote en kleine burgerij op den voorgrond is getreden, dan is het wel deze. Het grenst haast aan het ongelooflijke, hoe er, sinds maanden reeds met de eenvoudige en lucratieve waarheid is omgesprongen en de verregaande lichtgevoeligheid van ons arm en onontwikkeld volk op ongehoorde wijze werd uitgebuit.

Deze kwalijke praktijken hebben reeds zoo veel en onberekenbaar kwaad gedaan, dat het meer dan tijd wordt eens en vooral den vinger op de wonde te leggen, die als een kanker voortkwaamt aan de zedelijke en verstandelijke gezondheid van gansch een volk.

Toen de Belgische Franschdolle pers, geschoeid op de leest van het leugen- en sensatieblad « Le Matin » de Paris, met « Metropole », « Indépendance... belge », « Soir », « Flandre libérale » en tutti quanti aan het hoofd, bij 't intreden der Duitschers in ons land uit welbegrepen dappere vaderlandsliefde opheid te verschijnen, hoopten de weinige nog overgebleven menschen met gezond verstand en koelen kijk op de dingen reeds, dat we nu voor goed verlost waren van een verdachte leugenkampanje, die enkel voor doel had een weerloos en reeds zoo vreemd door den oorlog geteisterd volk alle zelfbeheersching te doen verliezen en tegen een overmachtigen vijand op te blitsen. Maar jawel — men rekende weer al zonder den waard, zonder het in het grootste geheim voortwroetend Franskiljousklokje, dat als occult agentschap van zekere Franche chantagepers geen oogenblik zijn proper werk staakte. Welke verdachtmakingen worden, sedert het begin van den oorlog, niet tegen het stamverwante Nederland verspreid, dat in het vluchtelingen-vraagstuk zich zoo edelmoedig en prachtig gedragen heeft en, in plaats van naamlozen laffen laster,

den eeuwigen dank van alle Belgen verdient?

Wordt nu nog niet alle dagen het reeds zoo dikwijls wederlegd sprookje herhaald van de Duitse troepen, die over Nederlands-Limburg in ons land binnenvielen? En welke onwaardige verdachtmakingen worden niet tegen de groote en degelijke Hollandsche pers geuit? De « Nieuwe Rotterdamsche Courant » voor zooveel honderdduizenden gulden aan Duitschland verkocht, te Brussel gedrukt met artikels en nieuws uitsluitend door Duitse agencies bezorgd, en dergelijke pyramide onzin meer, die doen schaterlachen, indien het niet zoo in — droevig en beschamend ware voor een volk, met een groot en schoon verleden als het onze. Maar het typische van dit alles is — en ook wel een vingerwijzing, die wij ons moeten te nutte maken — dat, als men zich de moeite geven wil door te dringen tot de bron van al dit leugenbroedsel, men altijd en onvermijdelijk in troebel Franskiljousch vaarwater te recht komt, waar Vader Benlemaans gezapig en met idioten lach in het zog van « Ja Grande et Généreuse France » vaart... Want, na tien maanden begint het nu vrijwel de oogen uit te steken: door wantrouwen tegen Holland te werken — en van een stelselmatig volgehouden leugenkampanje blijft altijd wel iets over, dat uit den starren geest van de massa niet meer weg te praten valt — wil men, langs een omweg, de Vlamingen en de Vlaamschgezinden treffen, die er weinig voor gevoelen, als loon voor hun bloedige offers op het slagveld, zich in een toekomstigen Pan-Latijnschen volkerenbond te laten opsorpen, maar meer en meer, trots alles en allen, weten en gevoelen dat zij ras echte Germanen zijn en blijven willen. En hebben sommige onzer Vlaamsche leiders in deze wel gansch hun plicht gedaan? Hebben zij wel in elke omstandigheid met al de middelen en den invloed, waarover zij beschikken in deze zaak van stambewustzijn en stamverwantschap, die meer en meer blijken zal een levenszaak voor

Vlaanderen te wezen, steeds het eenig gepaste standpunt ingenomen? Helaas, hoe we voelde ik mij, toen ik er enkelen, die bezig zijn hun vroegere zuivere Vlaamsche ziel voor een benevelde en benepen « âme belge » te verruilen, tuschen pot en pijp aan dien lasterveldtocht zag meedoen en op Holland en zijn pers zag kloppen gelijk de duivel op Geraard.

Want wie in deze dagen van ongemeene beteekenis, er als Vlaamschgezinde, geen klaar besef van heeft dat alle volken van Nederlandschen stam, Vlamingen en Hollanders in de allereerste plaats, zich nauwer en nauwer behooren aaneen te sluiten, waar, overal in Europa, het om een strijd en wedijver van nationaliteiten gaat, kan tegenover zijn volk zijn geheelen plicht niet vervullen.

Maar niet alleen in den leugenveldtocht tegenover het bevriende en stamverwante Holland, in de positie, die de groote massa tegenover de krijgstoestanden en de berichten van het oorlogstoonel heeft ingenomen, ligt het bewijs dat occulte en dus te gevaarlijker invloeden bezig zijn aan de moreele gezondheid van ons volk te knagen. De onzinnigste berichten over den oorlog doen de ronde, vinden gretige aanhoorders en worden naarstig verspreid, dikwijls onder den vorm van « zoogezegde » uittreksels uit « Figaro », « Petit Parisien », « Matin » en dergelijke. Deze idiote sensatieberichten zijn met honderdtallen aan te halen; zij verdringen elkander en duiken op bepaalde tijdstippen, vooral als het met de viervoudige Entente niet al te best gaat, met nieuwe levenskracht op. Ik wil enkel, tot stichting van mijn lezers, een kleinen greep doen uit den onuitputtelijken voorraad; Vreeselijke hongersnood in Duitschland: de Kroonprins dood, verzezen en weer dood; de Engelsche vloot te Vlissingen; oorlogsverklaring van Frankrijk aan Holland; 500.000 Italianen op weg naar Champagne; een nieuw leger van 1 miljoen Engelschen in Engeland tot de afreis gereid; De Dardanellen genomen; Constantinopel gevallen, Metz evenzoo, deze laatste stad in de verlopen drie maanden alle veertien dagen minstens eenmaal; reusachtige overwinning der Bondgenooten bij Atrecht, deze laatste tijding ook in verschillende edities, telkens aangevuld en verbeterd; Oostende of in brand, of door de Duitschers ontruimd, Rijsel eveneens, maar de « Alliés » willen er niet binnenkomen, omdat de stad gansch ondermijnd is; de Duitschers op het Westelijk front op de vlucht, of in aftocht op gansch de lijn; de Bondgenooten kunnen wel vooruitkomen, maar zij willen niet, want Joffre heeft gezegd dat het oogenblik nog niet gekomen is; vooral in België zouden de legers der Bondgenooten reeds lang kunnen geweest zijn, maar zij willen niet, ziet ge, zij willen niet, uit liefde tot ons en om ons land te sparen; (als ze bomen op onzen Vlaamschen kop gooien, is dit waarschijnlijk uit verstrooidheid); Gent gaat door de Bondgenooten gansch platgeschoten worden, want 't is een laffe stad, wij zijn hier allen aan de Duitschers verkocht en wij verdienen niet beter; de groote Russische nederlagen in Galicië zijn uit de lucht gegrepen, het zijn in werkelijkheid schitterende Russische overwinningen, en het achteruittrekken der legers van den Tsaar is enkel een taktiek — waaraan Duitschers en Oostenrijkers zich vangen laten — om den vijand op Russisch grondgebied te lokken en hem daar heelemaal te verpletteren. En de menschen, die al deze krankzinnige dwaasheden aan den man brengen, en weten dat zij bij de onontwikkelde massa van ons Vlaamsche volk maar al te gretig gehoor vinden, zijn « hooge oomes », « chique » meneeren, menschen van fortuin en positie, behoorend tot de... leidende standen, dokters, professors, advokaten, groote handelaars, nijveraars, fabrikanten, rijke kruideniers, menschen, die gestudeerd hebben, die al eens Hollandsche bladen lezen, die aardrijkskunde behooren te kennen, een kaart moeten kunnen ontcijferen, een communicé

kunnen lezen en van wie men toch een greintje redeneering zou mogen verwachten, — in één woord, la fine fleur de notre grande bourgeoisie flamande.

En typisch is 't weer, dat ik onder al deze goedgekleede idiote strategisten en potsierlijke « reporters d'occasion » zoo verheugend zelden een Vlaamschgezinde » verdoold zag. Kenschetsend is, dat alleen de Vlaamschgezinden, zelfs de mindergestudeerden onder hen, in deze beroerde tijden het hart warm, maar het hoofd helder hebben weten te behouden, en den toestand vermogen in te zien uit het standpunt der naakte, eenvoudige, maar zuivere Waarheid. De Waarheid behoort, niet het minst in deze tijden, voor elken enkeling elk volk het edelste en het hoogste te zijn. Zei dichter Eug. Van Oye betniet in deze mannelijk-schoone verzen: « Buig nooit en buig voor niemand, dan voor de Waarheid, Bruid der Eeuwen, Geest van God ». Een volk, dat het licht der Waarheid niet verdragen kan, al is deze waarheid niet altijd aangenaam of verblijdend voor ons, is feitelijk een minderwaardig volk, een onwaarde in de algeheele menschelijke beschaving... Juist omdat de meeste Vlaamschgezinden deze waarheid in de oogen durven te zien, en den moed hebben den toestand te bespreken zooals hij is, worden zij voor Duitschgezinden aanzien.

Nochtans zijn zij alleen het, die inzien dat ons volk, in de moeilijke en in de droeve omstandigheden die het nu doorworstelt en in de dagen van beproeving, die nog komen zullen, enkel dan zich kan wapenen met het geduld en de zelfbeheersching noodig om de ergere rampen te voorkomen, als men het de

algeheele waarheid over den toestand niet onthoudt en het leert deze waarheid manmoedig te dragen. De Vlaamschgezinden zijn dus in deze de goede, echte vaderlanders en treden met een gerust geweten de toekomst in. Maar des te grooter is de verantwoordelijkheid van hen, « de stemmingmakers » uit onze verfranschte burgerij, die wantrouwen en onrust onder ons volk zaaien en misbruik maken van de geringe verstandelijke ontwikkeling der lage standen, waarvan zij zelf de schuld dragen, om ons volk voor te liegen, te bedriegen en te paaien met hersenschimmen, die nooit zullen verwezuilikt worden. Het Franskiljousch idiotisme, waarvan we zoovele staaltjes zien, mag niet langer den gezonden zin van ons volk besmetten en vergiftigen.

Deze oorlog zal ons althans van twee groote waarheden meer en meer overtuigd hebben: dat wij, eerstens eensgezind en krachtig ons Vlaamsch volk moeten opheffen uit zijn minderwaardigen cultureelen toestand door een ernstig toegepast leerplicht, meer en betere sociale wetten, gunstiger werkvoorwaarden, grooter verspreiding van kunst en wetenschap onder werklieden en burgers; en ten slotte dat wij onze verfranschte leidende (!) standen, die onmachtig zijn of onwillig om zich van hun sociale plicht tegenover hun volk te kwijten, moeten vervangen door een Vlaamschen, werkelijk leidenden stand, die door een volledig verlaamscht Hoger Onderwijs degelijk en ernstig zal worden uitgerust om zijn waarlijk vaderlandsche rol tegenover ons nu zoo vernederd en verachtend Vlaamsch volk te vervullen.

STEVEN STUERS.

Telegrammen

De Oorlog

Westelijk Front

Duitsch officieel bericht.

GROOT HOOFDKWARTIER, 13 Juli. — Een Franche aanval met handgranaten werd afgeslagen bij de suikerfabriek van Souchez.

In aansluiting aan de bestorming op het kerkhof werd daarover heen onze stelling over eene breedte van 600 meter vooruitgeschoven en ook het aan de straat naar Atrecht gelegen Cabaret Rouge genomen. Het aantal gevangenen is tot 3 officieren en 215 man geklommen.

Verscheidende pogingen tot vijandelijke tegenaanvallen werden onder vuur genomen; hunne doorvoering werd daardoor verhindert.

Tusschen Maas en Moesel ontwikkelde de vijand levendige artilleriebedrijvigheid. Viermaal viel hij in den loop des avonds en des nachts onze stellingen aan in het Priesterwoud.

De aanvallen braken onder groote verliezen voor onze linies in ons vuur te zamen.

Fransch officieel bericht.

PARIS, 13 Juli. — In den loop van den nacht heerschte groote bedrijvigheid op verschillende plaatsen van het front. In den sector van Atrecht ondernam de vijand, tegen middernacht zuidelijk van Souchez een aanval welke mislukte.

Een tweede aanval tegen 2 uur liet hem toe het kerkhof en eenige stukken der onmiddellijk daaraan sluitende loopgraven te bezetten.

Een zeer hevige strijd met handgranaten had plaats in de loopgraven van « Compact », zuidoostelijk van Neuville-St-Vaast, zonder opmerkelijke winst op de eene of op de andere zijde.

Op de hoogvlakte noordelijk van de Oise wederzijdsch artillerievuur, dat in het gebied van Quennevières Nouvron zeer hevig is.

In de Argonnen gevechten met handgranaten en mijnen, waarbij onze artillerie ingreep.

In Woevre beschoot de vijand hevig Fresnes en Woevre met granaten van alle kaliber. Hij poogde verschillende aanvallen te ondernemen, eenen bij Sab in Woevre, de andere in het Woud van Apremont, bij Vaux-Fery en Tête de Vache.

In de Vogezen lieten de Duitschers een mijn springen in de nabijheid van onze stellingen, ten Zuid-Westen van Ammerzweiler en wierpen verschillende kompanijen vooruit.

PARIS, 13 Juli, officieel bericht van Maandag avond:

De vijand beschoot in het Noorden onze loopgraven voor Lombaertzijde en Nieuwpoort.

In het gebied van de Aisne duren de mijnengevechten voort.

In Champagne was de dag rustig.

In de Argonnen is de bedrijvigheid zeer levendig, bijzonder in de sectoren Marie-Thérèse, Four de Paris, Bolante en Haute Chevauchée.

De beschieting der stellingen bij La Fontenelle duurt voort.

Oostelijk front

Duitsch officieel bericht.

GROOT HOOFDKWARTIER, 13 Juli. De toestand is onveranderd.

Verdere Telegrammen

OOSTENRIJK en MONTENEGRO

WEENEN, 12 Juli (Wolff). De groote generale staf deelt officieel mede:

Den laatsten tijd hebben de Montenegrijnen aan de grens van Herzegovina een levendige, doch vergeefsche bedrijvigheid ontwikkeld. Zoo hebben dezer dagen ongeveer twee Montenegrijnsche bataljons na langdurige voorbereiding met artillerievuur op onze grensstellingen ten oosten

van Avtoav een aanval gedaan, die is afgeslagen.

Een onzer vliegers heeft terzelfder tijd het Montenegro'sche kamp met goeden uitslag met bommen bestookt. Meer naar het zuiden is een vijandelich bataljon over onze grens getrokken doch door een tegenaanval onzer troepen teruggeslagen.

Ten oosten van Trebinje heeft de vijand, na de tegenslagen van de vorige week, tevergeefs getracht door zwaar geschutvuur succes te bereiken.

ROEMENIË

KEULEN, 12 Juli. De Kölnische Volkszeitung meldt uit Boekarest: Nopens de nieuwe hevige agitatie der oorlogsdrijvers verklaart de officieuze Vittorol dat de regering zich thans nog minder dan voor twee maanden haar marschroute laat voorschrijven door eenige zenuwachtige politici en buitenlandse agenten.

TER ZEE

De duikbootoorlog.

LONDEN, 12 Juli. De Amerikaanse bark Normandy heeft vandaag te Liverpool 14 leden der bemanning van de Russische bark Leo aan land gebracht, die door een Duitse duikboot is getorpedeerd uit de kust van Pembrokeshire.

LONDEN, 12 Juli. De bemanning van de te Grimsby thuis behoorende treiler Syrian is vandaag te Grimsby geland. De Syrian was Zondagochtend door een Duitse duikboot aangevallen.

Een protest van Noorwegen

KRISTIANIA, 12 Juli. (Wolf.) — Het ss. Marchland uit Bergen is den 30en Juni door een Engelschen kruiser in Noorsche wateren bij Kya aangehouden. Na de sommatie om te stoppen heeft de kruiser een los schot afgevuurd.

De Noorsche regering heeft haar gezant te Londen opgedragen hietegen bij de Engelse regering te protesteeren en te verklaren, dat de Noorsche regering natuurlijk niet denkt dat het optreden van den kapitein van den kruiser voortvloeit uit geringe schatting van de onzijdigheid van Noorwegen. De herhaalde voorvallen maken het echter noodig, dat de gezagvoerders van de regering een wenk krijgen, voor het vervolg beter op te letten.

HONGARIJE

Vlieger-aanval.

BOEDAPEST, 12 Juli. (Wolf.) Naar de Est meldt verscheen Zondagochtend een vijandelich vliegtuig boven Neusatz en wierp bij de spoorbrug een bom, die slechts een leeg spoorwaglicht beschadigde. Voor verdere aanvallen had de vlieger geen gelegenheid meer, daar de troepen hem onder vuur namen en tot den aflocht dwongen.

OOSTENRIJK

WEENEN, 13 Juli. Uit het oorlogsperskwartier wordt aan de « Köln. Z. » gemeld:

De officieele mededeelingen van den Italiaansche hoofdstaf vertellen altijd opnieuw van afgewezen aanvallen onzer troepen. De heele wereld weet, dat wij in het Zuid-westen voorloopig verdiedigend optreden. Die gemelde aanvallen door Oostenrijksch-Hongaarsche strijd-

krachten zijn uitgevonden, tenzij de vijand de verkenningsoverdrigtheid voor het front voor aanvallen neemt.

Evonzo valsch is natuurlijk de tegen onze troepen in Kragebied uitgebrachte beschuldiging dat zij ontploffingsgeschut aanwenden.

Het schijnt aan den vijand niet bekend te zijn, dat het geschut bij het inslaan op steenachtigen of rotsachtigen bodem zijn vorm veranderen en tot splinters vliegt.

HOLLAND

Aan de grens.

13 Juli. — Aan de Köln. Z. wordt gemeld dat de laatste inwoners van Atrecht bevel gekregen hebben om de stad te verlaten. Ook de bisschop heeft een veiliger plaats opgezocht. In de buitenwijken liggen 80 woningen, waaronder schoone villas, in puin. Ook in de binnenstad is de verwoesting groot. Het stadhuis is erg beschadigd. Verder meent de berichtgever dat de grootste schade door branden is gekomen, dan wel door geschut. De bezetting der stad moet zeer sterk zijn.

BUITENLAND

Holland

De Gulden sporenslag herdacht.

De « N. Rott. Cour. » ontvangt het volgende verslag:

De Vlamingen in ons land hebben gisteren te Bussum den slag van de gulden sporen herdacht. Op het groote grasveld aan de vijvers in het Bosch van Bredius waren zij samengekomen.

Het weer liet zich 's morgens wel wat dreigend aanzien, een enkel regenbuitje gaf weinig moed voor den middag. Maar het is meegewallen. Wel dreven er dikwijls zwaar donkere wolken over het bosch, maar de regen bleef uit en op het laatste kwam zelfs de zon nog even doorbreken. En de boomen, die het grasveld omringen, wuiden wel hun toppen in den wind, doch op het veld zelf was het heerlijk luw.

Er was een eenvoudig podium opgeslagen, gedrapeerd met de Nederlandsche driekleur en getooid met gele banieren, waarop geteekend de Vlaamsche Leeuw, rood of zwart.

Mr. Alberick Deswarte, hoofdsteller van De Vlaamsche Stem, opende het feest, dat zijn blad had ingericht.

't Noorden is het kloek verstand,

't Zuiden 't hart van Nederland,

aldus heeft René de Clercq gezongen, zooring de heer Deswarte aan; welnu, thans zijn hart en brein te samen gekomen om te herdenken de gebeurtenis, welke de grondslag is geweest van Vlaanderens grootheid.

Vervolgens zong Coers' Liederkoor De Vlaamsche Leeuw en eenige andere liederen van Groot-Nederland, waarna de heer Deswarte opnieuw het podium besteg om een feestrede uit te spreken.

Ondanks de droeve diogen, die er gebeurd zijn en welke oorzaak zijn, dat thans de gulden sporenslag op vreemden

grond moet worden herdacht, was er, zeide hij, toch reden tot verheugenis. Immers nu is er gelegenheid tot het feest te vieren te samen met de Noord-Nederlanders, met wie de Vlamingen zich zoo nauw verwant gevoelen. Wij staan hier niet als vreemdelingen, zoo ging Mr. Deswarte voort, maar als broeders in het huis onzer broeders. Wij zijn niet in uw land gekomen als bedelaars en gij hebt ons niet uw gastvrijheid verleend uit liefdadigheid, maar gij hebt opengedaan, omdat het uwe broederen en zusteren waren, die klopten aan uw deur.

Veel ellende heeft de oorlog gebracht, maar daarnaast is er toch ook iets goeds uit geboren en dat is de verbroedering van den Nederlandschen stam ten Zuiden van de Schel met de Noord-Nederlanders. Van 1830 af, toen het Zuiden en het Noorden zijn gescheiden, heeft men in België steeds getracht de Nederlandsche taal te verdrukken, maar de strijders voor hun taal stonden op, enkele tientallen eerst, doch hun aantal nam toe en thans, zeide Mr. Deswarte, kunt ge onder de 4 1/2 miljoen Vlamingen zeker 4 miljoen flaminganten vinden. Zij hebben nog niet overwonnen, maar spreker twijfelt niet, of na den oorlog zal de Vlaamsche taal haar rechten verkrijgen.

Coers' Liederkoor zong vervolgens nog een paar Valerius-liedjes en ook eenige coupletten van het Wilhelmus.

Mevrouw Flothuis-Van Dommelen droeg voor het lied van Guido Gezelle: « Groenigen's Grootheid of De Slag van de Gulden Sporen », het lied, waarin de dichter vertelt, hoe de pralende ridders Vlaanderen wilden vernietigen, doch alle werden verslagen.

Het Vlaamsche heir staat immer pal, daar 't winnen of daar 't sterven zal: alhier, al hier, aan lange lansen, de leeuwen dauseu.

De peerdehoeven staan in 't zand, te Leywarda gedreven; maar keerwijs om, naar 't Zuiderland, geen twee, geen een op zeven: ter Vlamingvaart zoo wilde elkeen: Ze gingen al, 't en keerde geen!

En hun gouden sporen bleven achter op het slagveld!

Opeens klonk een luid applaus uit de menigte; de stoere gestalte van René de Clercq verscheen op het podium. Hij begon zijn toespraak met het gezicht Vlaanderen, dijn recht is out! elders in dit blad opgenomen. Zie, zeide hij verder, de vlag der gulden sporen heeft Vlaanderen een drievoudige overwinning gebracht, naar den lijve, naar het hart en naar den geest. Naar den lijve, immers van 1302 dagteekent Vlaanderens onafhankelijkheid. Dat was het begin van den bloeitijd, den grooten rijkdom der 14de en 15de eeuw. Ook naar het hart, door de kunst. Deze is het geweest, die steeds de Vlaamsche taal heeft beziel.

Bedenk, o Vlamingen, zoo zeide René de Clercq, dat het een boek is geweest, dat in de 19e eeuw, toen de taal met onderdrukking werd bedreigd, den taalschrijver Hendrik Conscience is

het geweest, die met zijn Vlaamsche leeuw de Vlamingen de schoonheid hunner taal heeft doen beseffen. En na hem zijn gekomen Guido Gezelle, de te vroeg gestorven Rodenbach en vele dichters meer, die zingen, niet om eigen roem te oogsten, doch om Vlaanderen's heerlijkheid te verkondigen.

Een slotte de ontluiking naar den geest. Ja, de Vlaamsche wetenschap heeft nog niet geheel overwonnen, zij moet nog strijden.

Gij, Nederlanders, zoo ging spreker voort, houdt ons voor ruw, gij vindt ons onbeschaafd en ons dialect leelijk, maar weet, dat in ons een goede pit schuilt, en dat deze wil uitgroeien. Gij zijt zoo knap, gij hebt zoo veel Nobelprijzen, helpt ons dan die blanke pit te ontbolsteren, zendt uw professoren naar de Vlaamsche Hoogeschool die komen zal na den oorlog.

Tachtig jaar hebben wij gestreden, doch steeds met zachtheid. Nu en dan wierp men ons een lapje toe, soms op voorstel van een Katholiek Kamerlid, als dat zoo in diens kraam te pas kwam, dan was het lapje geel. Soms ook van een liberaal, dan was het blauw, ook wel eens van een socialist, dan was het rood, en ook nog waren er kleurloze lapjes. En uit die lapjes moesten we het kleed maken, waarin de Vlaamsche beweging zou worden gehuld.

Maar dat konden wij immers niet. Dat boete kleed, rood, blauw, geel en kleurloos, zou worden het zotskleed van den vastenavondge! Neen, wij willen niet in dat kleed voor spot loopen! Wij hebben gestreden met zachtheid. Nu is dat uit. Na den oorlog eischen wij: de Vlaamsche Hoogeschool. Die zullen wij hebben, dat zweer ik — of ik ga niet terug!

Een g-jubel steg op, toen de geliefde dichter geëindigd had, en geestdriftig ruischte tusschen de boomen het lied van De Vlaamsche Leeuw.

De herdenking was geëindigd, maar mr. Deswarte wilde niet heengaan zonder voorgesteld te hebben een buldetelegram te zenden aan Koningin Wilhelmina. Met applaus werd dit voorstel aangenomen.

Laten wij nu heengaan, zei mr. Deswarte, maar laten wij meer zingen dan toen wij kwamen. Dat is te stil gezegd. Wij zijn gekomen op zijn Hollandsch, laten wij keeren op zijn Vlaamsch.

Met wapperende banieren en onder het zingen van Vlaamsche en Nederlandsche volksliederen trok toen de stoet naar Bussum, om van daar per trein huiswaarts te keeren.

Bulgarije

Bulgarije door allen begeerd en aanzocht!

De Konstantinopolitaansche correspondent van de « N. Rott. Courant » schrijft uit Sofia, 23 Juni 11. o. a. volgende uiteenzetting van den politieken toestand van Bulgarije:

In mijn vorig bericht over de nieuwe stappen van de Entente bij de Bulgarsche regering, om haar over te halen mee te helpen aan de verovering van Konstanti-

nopol, merkte ik reeds op, dat ook deze poging weinig kans van slagen had, daar de voorstellen wel weer allerlei moeis in uitzicht stelden, maar niets tastbaars aanboden.

Zulks is inderdaad ook uitgekomen. Eerst heeft het kabinet Radoslawof zoo lang mogelijk gedraald met het schriftelijk antwoord op de inmiddels schriftelijk bevestigde voorstellen van den 29en Mei van de drie mogendheden der Entente, ondersteund door Italië. Een onderhandse stap bij tsaar Ferdinand, door den vertegenwoordiger van een harer beproefd, om dezen tot partij kiezen te dien opzichte te bewegen, werd door den soeverein afgevoerd op een wijze, die weliswaar zeer diplomatiek was, maar aan scherpte en duidelijkheid niets te wenschen liet. De koning begaf zich namelijk nog dien zelfden dag naar den minister-president te zijnen huize en bleef daar ruim een uur. Dit bezoek, dat zooveel te meer opzien baarde, daar het sedert veertien jaren niet was gebeurd, dat de vorst en koning een zijner ministers had opgezocht, was een sprekend en afloend bewijs voor een ieder, dat er tusschen kroon en regering de beste verstandhouding en volkomen overeenstemming bestaat.

Eindelijk, voor verleden Zaterdag, 12 Juni, was de regering met haar antwoord gereed en dit door den koning goedgekeurd. De minister president, dr. Radoslawof, ging het persoonlijk aan de vier gezanten brengen, gaf dezen nog eenige mondelinge toelichtingen, en... ontving daarop in zijn kabinet een landurig bezoek van den vertegenwoordiger van Duitschland.

Over wat het antwoord van Bulgarije precies bevat bewaren alle betrokkenen een even hardnekkig stilzwijgen als over den juist inhoud der voorstellen van de Entente. Toch is zoowel omtrent het een als over het ander al zooveel uitgelekt, of kan uit aanduidingen van ingewijde personen worden opgemaakt, dat mag worden aangenomen dat de voorstellen ongeveer neerkwamen op het volgende:

De nieuwe grenzen van Bulgarije zouden worden: naar de zijde van Turkije de lijn Enos Midia; naar die van Griekenland de rivier Stroema (of de Meste); daarna over de toppen van de Karsa Balhun b-zuiden Dorian tot de Vardar; met Servië de Vardar tot benoorden Veles en van daar naar het punt waar voorheen de Bulgaarsche, en Turksche grenzen te samen kwamen; met Roemenië de lijn door de conferentie van St. Petersburg bepaald Bulgarije zou verder de eilanden Samothraki en Thasos krijgen. Daarvoor moest Bulgarije de Entente 200,000 man leveren en het vrije gebruik laten van de havens aan de Zwarte Zee en de reeden van Port Lagos en Dede Agatsj aan de Egeische Zee voor het land van de Russische, Britsche en Fransche troepen, welke dan vereend de Turksche hoofdstad te land zouden aanvallen. Verder werd Bulgarije ondersteuning in geld en in oorlogsmateriaal in uitzicht gesteld.

Deze voorstellen, hoe mooi ze ook uiterlijk lijken, konden niemand in Bulgarije voldoen, daar er twee zaken in ontbraken, welke door alle Bulgaren, onverschillig tot welke partij zij behooren, conditio sine qua non zijn: namelijk voor-

oogen opwelden en zat naast zijn bed met een glimlach op het gelaat. Men zag haar witte tandjes door hare roode lippen schamen en haar gelaat was vol zonnescijne. Hij hield haar hand vast en zag haar voortdurend aan, alsof hij vreesde haar een oogenblik uit het oog te verliezen.

« Maar 't spijt mij toch half en half, Glory, » zei hij.

« Spijt je, wat? »

« Dat wij niet samen in de andere wereld zijn. Jij was mijn bruid, weet ik nog en al onze ellende was voorbij. »

Toen bloesde haar lief gezichtje diep en zij leunde over het bed en fluisterde: « Vraag mij om in deze wereld nog je bruid te zijn, liefste. »

« Ik kan niet! Ik durf niet! »

« Om je gelofte? »

« Neen, dat niet. Maar ik ben stervende. Dat voel ik en met welk recht? »

« Zij schudde even haar goudblond hoofd. « Kom, niemand trouwde ooit omdat hij daar nu juist recht op had. »

« Maar je betrekking — je schitterende toekomst. »

« Zij schudde ernstig het hoofd. »

« Daar heb ik nu van afgezien. »

« Heb je? » vroeg hij, zich op zijn elleboog oprichtend.

(Wor. H. Kortgeest.)

DE DWEPER

roman door HALL CAINÉ

« Wij hebben een wet en volgens die wet moet hij sterven. » Dit is nog het vonnis, uitgesproken over hervormers in een land, waar burgerlijke en godsdienstige wetten met elkander verward worden. God zij ons genadig en geve dat de andere helft van die uitspraak ook niet over ons bewaarheid worde: « Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen. »

HOOFDSTUK XV.

Er was een groote volksoeploop uit alle standen buiten het commensalenhuis, toen Glory in Brown's Square terugkwam, en zelfs de trappen stonden vol menschen.

« De zuster, » werd er gefluisterd, toen Glory verscheen en men liet haar door. Aggie stond op het portaal de oogen afwisselend en de vragen beantwoordend van vreemden, eenigszins ontsteld en half fier over de bekendheid die haar armoedige kamertje had verkregen.

« De Mevrouw is gekomen, juffrouw Gloria en zij vroeg mij u te verzoeken hier een paar minuten te wachten. »

Toen haar hoofd door de open deur

stekende wenkte zij Mevrouw Callender om naar buiten te komen.

« Stil! Hij komt bij, de arme jongen. Hij heeft toch zoo om je geroepen, voortdurend maar. Hij denkt dat jullie samen in den hemel zijn, dus wees erg voorzichtig. Kom nu binnen en denk aan alles, kind. »

John tijde nog en het licht van een andere wereld scheen in zijn oogen, maar hij glimlachte en 't was of hij iets zag.

« Waar is zij? vroeg hij met de klank, looze stem van iemand, die in zijn slaap spreekt. »

« Zij is nu hier. Kijk! Zij staat vlak bij je. »

Glory trad een stap nader en stond bij het bed, zichzelf met moeite weerhoudend om hem om den hals te vallen. Hij keek naar haar met een glimlach maar zonder verwondering en zei —

« Ik wist wel, dat je zoudt komen om mij te ontvangen, Glory. Je ziet er zoo gelukkig uit! Wij zullen nu samen gelukkig zijn. »

Toen zwierven zijn oogen door het armoedige, kale vertrekje en hij zei:

« Wat is het hier mooi, en de lucht is zoo fris! Kijk! De gouden poorten! En de zeven gouden kandelaren en de glazen zee, klaar als kristal en de ontelbare scharen van engelen! »

Aggie die weer in de kamer was, schreide hoorbaar.

« Ben je nu aan 't schreien, Glory? Dat is al heel dwaas! Maar ik begrijp waarom. Leg nu maar je hand in de mijne, kind, dan gaan wij samen voor Gods troon en wij zeggen: « Vader, vergeef ons beiden. Wij waren met menschen, man en vrouw en wij moesten wel elkander liefhebben, ofschoon dat verkeerd was en voor een van ons beiden was het zonde. » En dan zal God ons vergeven, omdat Hij ons zoo geschapen heeft en God is een God van liefde. »

Glory kon niet meer verdragen. « John! » zei zij zachtjes.

Hij richtte zich op zijn elleboog op en hield zijn hoofdscheef, als iemand, die naar een verwijderd geluid luistert.

« John! »

« Dat is Glory's stem. »

« Het is Glory zelf, mijn beste. »

Op zijn rustig gelaat verscheen een trek van verbijstering.

« Maar Glory is dood. »

« Neen, mijn beste, zij leeft en zij zal nu altijd bij je blijven. »

« Waar zijn wij hier? »

« Dit is Aggie's kamer. »

« Aggie's kamer? »

« Herinner je je Aggie niet meer. Een van die arme meisjes, daar je zoo je best voor hebt gedaan. »

« Is het je geest, Glory? »

« Neen, ik ben het zelf — mijn eigen, eigen ik. »

Toen kwam er een groote vreugde in zijn oogen; zijn horst zwoegde, zijn ademhaling ging snel en zonder een woord te zeggen strekte hij de armen naar haar uit.

« Het is Glory! Zij leeft nog! Mijn God, o mijn God! »

« Kunt je mij vergeven, Glory? »

« Vergeven? Er is niets te vergeven, dan alleen dat je mij te veel liefhad. »

« Mijn engel, mijn lieveling! »

« Ik dacht, dat ik in den hemel was Glory, maar ik ben als Buckingham, nog maar half weg. Was ik bewusteloos? »

Glory knikte toestemmend.

« Langen tijd? »

« Sedert gisterenavond. »

« Nu herinner ik mij alles. Ik ben op straat aangevallen en neergeworpen. Drie mannen hebben het gedaan, Pincher, Hawkins en die. »

« Zij zullen er voor gestraft worden, John! » zei Glory met bevende stem. « Zoo zeker er een hemel boven ons is en wetten in het land. »

« Ja, ja, jongen, » zei iemand bij de deur, « wees daar zeker van. Elk van die kerels zal er voor hangen als een bunzing voor een schuurdeur. »

Maar John schudde het hoofd. « Arme kerels, zij wisten niet beter. Als zij het nog eenmaal inzien, wat zij gedaan hebben... Heer reken hun die zonde niet toe. »

Zij had de tranen afgewischt die in haar

eerst het bezit van Ochrida en diens-gevolge ook van Monastir, dat om zoo te zeggen de bakermat en daarna een wettelijk middelpunt is geweest van de vestiging van den Bulgaarschen volksstaat op het Balkanschiereiland, en ook de zetel van het hoofd der Bulgaarsche kerk; en dan eene besluite en stellige verklaring van de voorstellen omtrent de wijze en het tijdstip waarop de toegezegde gewesten door hen ter beschikking van Bulgarije zouden worden gesteld.

In het gegeven antwoord heeft de regering vooral op die twee leemten den nadruk gelegd, waarbij zij zich ook nog kon beroepen op de protesten intusschen door de diplomatieke vertegenwoordigers van al de vier buurstaten, van welke de Entente een stuk aan Bulgarije wil geven, ingediend tegen dit voornemen, waarin zij in goeden deelen zijn gekend en waarmede zij volstrekt niet instemmen. De slotsom van het antwoord zou dan ook daarop neerkomen, dat de Bulgaarsche regering zich bereid verklaart de voorstellen van de vier buurstaten in de overweging te nemen, zodra die leemten in de door haar aangegeven zin zullen zijn aangevuld. Dat de Entente over dit antwoord geenszins voldaan is en mede weinig of niet ermee gebaat, is te begrijpen, en door hun vertegenwoordigers wordt daarvan ook geen geheim gemaakt.

De regering hier kon zich zooveel te meer op dit, trouwens zeer verstandige standpunt stellen, in verband met de voorstellen, welke haar inmiddels eveneens door de andere groep der oorlogvoerenden, die der drie keizerrijken, gedaan zijn. Omtrent deze voorstellen wordt een beetje minder geheimzinnigheid betracht, hoewel men ze natuurlijk ook niet aan de groote klok hangt. De drie keizerrijken zeggen, voor het geval zij overwinnaars blijven en alsdan de kaart van Europa naar hun goedvinden zal kunnen worden gewijzigd, Bulgarije geheel Macedonië toe met de grenzen zooals hier algemeen worden gewenscht, dat zijn de Strooma (of Meste), het meer van Tachyno en van daar zoover in een rechte lijn Oostwaarts tot de Zuidpunt van het meer van Ochrida, dit meer, dan Noordwaarts tot Dibra en van daar Westwaarts, benevens Veles tot het punt van samenkomst der vroegere Bulgaarsche, Servische en Turksche grenzen. Turkije zou aan Bulgarije het gebied, bij den vrede van Stamboul bewesten de Maritza behouden, a'staan, waardoor het de vrije beschikking zal krijgen over den spoorweg naar Dede Agatsj, welke voor het verkeer tusschen Oud- en Nieuw-Bulgarije onmisbaar is, en zou Bulgarije den aanleg betalen van een alsdan noodige nieuwe (en veel kortere dus betere) spoorlijn naar de stad Andrinopol over Turksch gebied aan den Oostelijken oever der Maritza van Baba Eski uitgaande. De drie keizerrijken zouden verder alles beproeven om Roemenië te bewegen tot de erkenning van de grenslijn in de Dobroedsja te St Petersburg bepaald, in ruil van een deel van Bessarabië.

Bulgarije behoeft om dit alles deelsachtig te worden niet anders te doen dan in de onzijdigheid te volharden; deze onzijdigheid alleen een voor de drie keizerrijken

zoo welwillend mogelijken vorm te geven.

Niemand hier te lande, ook niet de Russische oppositie tegen het kabinet Radoslawof, keurt het dan ook af, dat de regering niet in de voorstellen van de Entente is getreden. Men vindt het over het algemeen een daad van praktische en handigepolitiek, dat de regering, zonder de haar van de twee zijden gedane voorstellen af te wijzen of van eenige vooringenomenheid voor die van de eene of van de andere groep blijk te geven, tegenover beide haar volkomen vrijheid van handelen blijft behouden, met toch een slag om den arm, om, wanneer de gebeurtenissen een zoodanigen loop zullen nemen, dat wel ongeveer met zekerheid de afloop van de volkerenworsteling valt te voorzien, dezen door een ingrijpen alsdan op de een of andere wijze te verbaasten en te verzekeren, en daarmede zich zelf het recht op het verkrijgen van het gewenschte en nagestreefde te verwerven.

Zwitserland

Volgens Wolfvoerichten wordt bekend gemaakt:

In tegenspraak met geruchten dat de Zwitsersche Alpenwegen wegens militaire maatregelen voor het reizigersverkeer zijn afgesloten, verklaart het Zwitsersche postbestuur dat alle wegen voor dat verkeer openstaan. Alleen de weg over den St Gotthard is voor buitenlanders afgesloten.

Het Zwitsersche telegraafagentschap meldt: Om Zwitserland onder alle omstandigheden een voldoende voorraad versche melk en kaas te verzekeren heeft het departement van landbouw besloten het ingang van 1 Sept. a. s. alleen vergoeding voor uitvoer van kaas te verleenen aan den Bond van Zwitsersche kaasexporteurs te Bern, met verplichting zij te dragen voor voldoende voorraad in het land zelf en de kaas tot bepaalde, door de overheid goed te keuren prijzen beschikbaar te stellen.

BINNENLAND

Brussel

(Van onze v. Correspondent.)
12 Juli 1915.

In een zeer belangrijke brief uit Brussel aan de « Kölnische Zeitung », onder hoofding « Vlaamische Bestrebungen » (Vlaamische Betrachtingen), wordt met diepe kennis van zaken gesproken naar aanleiding van den brief betreffende het Vlaamische Onderwijs in verband met de Duitse houding hier tegenover, door Prof. dr. J. W. Freiherr von Bissing, aan de Utrechtsche Studentenafdeeling van het Algemeen Nederlandsche Verbond, gericht.

Zeer duidelijk zet de briefschrijver, tot inleiding, voor zijn Duitse lezers, het wezen en de strekking der Vlaamische Beweging en in het bijzonder de scheidsdijnsdoel, uiteen, om vervolgens de aandacht te vestigen op de betekenis van Prof. dr. J. W. Freiherr von Bissing's schrijven.

Onze lezers zullen zich herinneren dat dit schrijven o. m. volgende belangrijke verklaringen bevat:

« Wat gij eischt: dat voor de Vlamingen in België hunne eigen beschaving, hun eigen aard en hun eigen volksbestaan, behouden, zal blijven, is niet slechts in overeenstemming met mijne persoonlijke opvattingen, maar zoover ik weet, ook met die van de Duitse regering.

Geheel onafhankelijk van de eindbeslissing over het lot van België, zal Duitschland, gelijk ik met stelligheid geloof, er voor opkomen, dat de Vlamingen recht gedaan zal worden — zooals, volgens hun eigen getuigenis, het streven was der Walen en der met hen verbonden Fransen — om de Vlamingen, het eenige nationale element in België, van zichzelf te vervreemden. Wij kunnen daarvoor des te eerder opkomen, omdat wij steeds zijn bewust geweest van de nauwe verwantschap en van de vele geestelijke betrekkingen tusschen de Duitschers en de Vlamingen, zonder uit het oog te verliezen dat Vlaamsch zijn niet beteekent Duitsch zijn ».

En verder nog: « Waar ik geschreven heb: « Vooral in de Vlaamische streken zal in de volkschool het Duitsch op doelmatige wijze het Fransch kunnen vervangen. Het Vlaamsche schoolkind zal het Duitsch veel gemakkelijker leeren dan het Fransch » — daar heb ik met opzet « kunnen » en niet « moeten » gezegd. Het zou mij geheel voldoende voorkomen, indien in de hoogste klassen van de volkschool den leerlingen gelegenheid werd gegeven om Duitsch te leeren. Maar natuurlijk zou de voertaal van het onderwijs Vlaamsch moeten zijn. »

De briefschrijver van de « Kölnische » neemt een loopje met August Monet, de man die maar niet in de toekomst leven wil, welke in « De Telegraaf » de Utrechtsche studenten verwijt dat zij aan dit oordeel van een Duitschen barbaar eenige waarde hechten, welke prof. dr. von Bissing's verklaring bedriegelijk noemt en verder nog waarschuwt, dat in werkelijkheid, moesten de Duitschers in België blijven, de Vlamingen uit al de openbare besturen zouden gesloten zijn, en het niet verder meer zouden brengen kunnen dan tot « straatveger », tot lijfgeigen, enz.

Doch volgend besluit van den medewerker der « Kölnische Zeitung », verdient vooral aandacht:

« Het schrijven van Dr von Bissing's is den lieden van « De Telegraaf » oogen-schijnlijk erg in de ledematen gaan zitten. Met schimpen kunnen ze het toch niet verhoeden, dat deze opene en klare meelingsverklaring, die uit ware kennis en warm meevolen gesproken is, indruk maakt. Ons dunkt, « Het Vaderland » heeft niet ongelijk, wanneer het den inhoud van dit schrijven als een verheuzenisvol teken voor de toekomst der Vlaamische zaak beschouwt. Wat Prof. dr. Freiherr von Bissing verklaart, strookt, — dat kan men op grond der vele uitlatingen in de Duitse pers van verschillende richtingen wel zeggen. — wienlijk met de bij het Duitse volk te zien opzichte heerschende beschouwingen ».

Ziedaar een duidelijke verklaring te

meer die de Vlamingen te onthouden hebben.

11 Juli 1915. — Hoe zullen we 't noemen: dat kunstfeest dat Zondag jl. 4 Juli, door de Liederavonden voor het volk in 't Vlaamsch Huis werd gehouden? Hoe zullen we 't noemen? Ik aarzel. Het zou geen Sporenfeest zijn. En het is geworden veel meer dan een Sporenfeest...

Het was er een stroom van Vlamingen, veel meer dan de zaal van 't Vlaamsch Huis er kon bevatten. Voor den aanvang van het feest was aldus het feit beslist, dat de hier saamgestroomde Brusselsche Vlamingen naar deze gelegenheid letterlijk gesnakt hadden, om eindelijk weer saam te zijn in Vlaamsche atmosfeer.

Hun aantal kwam bewijzen dat de behoefte aan Vlaamsch leven in deze tijden, te Brussel ongemeen is. Voor wie gemeend had dat een kunstfeest op 4 Juli, zou saambrengen in gezelligheid enkele Vlaamschdorstigen, een handjevol van de eeuwige op de bres staanden, en dat hier niet het volk zou gekomen zijn, dat hier niet de Vlaamsche gemekten die sedert den aanvang van den oorlog noch met elkaar, noch met hun voorlichters, terug in aanraking kwamen, zouden saamgevoerd worden, kwam het gelukkig anders uit.

Dezen avond diende niet alleen tot spreken van kunstenaars en redenaars tot onze Vlaamsche lieden toe, maar ook tot het betuigen van dit buitengewoon hoog aantal Vlaamsche lieden, dat zij willen terug de geleerden van het Vlaamschgezinde leger opstellen, dat zij eischen niet meer aan zichzelf overgelaten te worden, dat zij wenschen terug geschaard te staan tot aanval en verweer.

Tegenover zulk ontvankelijk publiek vermoest het programma zooals de bestuurders der Liederavonden, dat hebben saamgesteld: van 't begin tot het einde zoopwekkend; ja zoo opstandig Vlaamsch, dan natuurlijk de rest te doen. Het is te zeggen er brandde Zondagavond in 't Vlaamsch Huis een geestdriftige vorm los van Vlaamsch willen en Vlaamsch durven.

In de atmosfeer van geluk om het weer saamzijn, klonken woorden van zulke beteekenis en werden deze woorden zoo gul en getig opgenomen, dat het niet gewaagd schijnen zal te verklaren: het gemeenschappelijk krachtig heropleven van den Vlaamschen strijd te Brussel, is door dezen avond voortaan besloten en verzekerd.

De ontvankelijkheid der toehoorders, de mededeelzaamheid der zangers, voordrager en redenaar, de gekozen liederen en verzen, de inhoud van de voordracht, 't was alles zoo een, zoo saamwerkend, zoo wekkend, zoo vol bediening voor de toekomst, zoo diep bewerkend: het krachtig wederopstaan van het Vlaamschgezind leven in de hoofdstad.

Mevr. E. Peerenboom, en de heeren Adolf Cauwaert en F. De Ridder zongen of droegen voor zulke liederen en zulke verzen, op zulke wijze dat ze de toehoorders niet alleen ontroerden door schoonheid van kunst, maar bovenal doordrongen van Vlaamsche kracht. En het durvende, snijdende woord van den redenaar, Gust. Van Hecke, was hierbij als de wetenschappelijke volhooing van dit doordringen van Vlaamsche kracht.

Gevoelvol, warm en innig de stem van Mevr. E. Peereboom in al de liederen door haar voorgedragen, onder dewelke van 't beste van Benoit. Manhaufte verkondigt door de heldere, welluidende stem van den heer F. De Ridder, het « Waakt » van Gevaert, en « De Schelde » en « Kerlingeland » van Mestdagh (dit kloke lied moest zelf herhaald). En Dolf Clauwaert, na zijn menschen in de stemming gevoerd te hebben met Benoit's « Lied der Vlamingen » en « Mijn Moederspraak », als een heraut gedichten vol Vlaamsche schoonheid en Vlaamsche betekenis voordragend, als Gezelle's « Oneigene », Rodenbach's « Dietschen », Van Droogenbroeck's « Niets ».

Wat de voordracht van Gust. van Hecke betreft, zij heeft ingeslagen op zulke diepe wijze, zoo heeft zij door scherpe waarheid en door zuiver Vlaamsch betoog aangegrepen, dat de aanwezigen haar voelden als bijna een lotsbeslissing. Zij stuwde, bracht vervoering en ontroering geweldigsloed de goetdrift driemaal los in den loop van de Hecke's spreken met kracht. Bij het einde was het een storm. En Vlaamsche hoofdmannen, aanwezig op het feest, omringden dankend den jongen man. Besloten werd dan ook dadelijk, deze voordracht te drukken en op enkele duizenden exemplaren uit te geven. Dit besluit « uit voorzichtigheid de inhoud der voordracht niet verkeerd weer te geven, maken het nood-

zakelijk dat ik u noch fragmentarisch, noch beknopt Gust. van Hecke's woorden poog te herhalen. « De Vlaamsche Post » zal deze, ten andere, bij haar van de pers komen, gaarne en spoedig, overdraken, men ik...

De praktische uitslag van dezen avond, die eindigde met het zingen uit honderden monden van: « Mijn Vlaanderen » en den « Strijkkreet », is: dat de Liederavonden voor het volk, te Brussel terug inzetten. Daar juichen we bij!

AFSLAG VAN KOOP et Ce

Hollandsch KAAAS
Invoer en Verzendhuis - HARING -
(vangst 1915)
GENT, 17, Garmarkt, 17, GENT

Kunstkronijk

Boekbeoordeelingen

La Revue de Hollande

Eindelijk is ze verschenen. Ze kondigt zich aan als: « Littéraire, artistique, documentaire ». Hoofdredacteur is G. S. De Solpray; secretarissen der redactie Georges Gaillard voor Parijs, Louis Piérard voor Brussel. « La Revue de Hollande » wil niet zijn « une publication éphémère », maar zal na den oorlog verder verschijnen. Ik kocht alvast het eerste nummer, omdat ook deze uitgave weldra tot de antikwarische curiosa zal behooren.

« La Revue de Hollande », wordt in het voorwoord gezegd, wil geen polemisch noch een propaganda-blad zijn. Daar is men over heen: « La Revue de Hollande » est rédigée en langue française. *Cela est traditionnel*: nous ne voudrions pas répéter des choses bien connues: nous croyons qu'il suffira de prononcer les noms de Bayle et de Descartes; de nous souvenir des Encyclopédistes;... » enz. enz. Holland in een woord, moet, volgens de opstellers dezer « Revue », voor de latijnse beschaving niet zijn, sedert eeuwen her.

Men ziet het wel, dat de heeren zich hier « chez eux » gevoelen: er komt, in deze eerste aflevering, een woord van dank voor, om het milde, gastvrije onthaal dat, honderden welstellende Belgen niet alleen, maar honderdduizenden van behoefte vluchtelingen daarenboven, hier hebben gevonden.

Ze voelen zich thuis. Hoe kon het anders, nadat de heer De Meester ze onthaald heeft op het welbekende: « Tout homme a deux pays, le sien et puis la France. »? Na dat zooveel hollandsche literatoren en artiesten, der oude, even zeer bekende koketterie getrouw, zich hebben bereid verklaard om tot deze fransche propaganda het hunne bij te dragen?

Onder deze omstandigheden begrijpt men, dat de « Revue », zooals zij in haar « notes, faits et documents » aantekent, het ongepast vond, dat René de Clercq er deze fransche Belgen en Nederlandsche fransquillons aan kwam herinneren, dat er in België ook nog enkele miljoenen Nederlanders leven, die op het behoud van hunne taal en hunne geestelijke zelfstandigheid gesteld zijn.

Oudertussen spreekt de eerste der bijdragen — « Introduction à l'étude de la littérature Néerlandaise, par Dirk Coster », « le jeune et vigoureux essayiste », zooals verder te lezen staat, met zijn « sources voltairiennes » (waar halen ze het toch?), — reeds op schitterende wijze de fransquillonistische tendens van het tijdschrift tegen. Onwillekeurig inderdaad legt Coster, waar hij de algemeene ontwikkeling der nederlandse letterkunde schetst, den vollen nadruk op het verband tusschen het Noorden en het Zuiden. Volmondig wordt het aandeel erkend dat de uitgeweken Vlamingen hadden aan de ontloeking van het geestelijke leven in het Holland van de XVIIe eeuw. De figuren die in de Nederlandse literatuur der Middeleeuwen op den voorgrond gesteld worden, zijn Vlamingen: Ruusbroec en Hadewych. De dichter die in Costers relaas, de grootste plaats beslaat in de moderne Nederlandse letterkunde, als de eerste Nederlandsche dichter na Vondel, is: Guido Gezelle.

Overigens is deze bijdrage van Dirk Coster, de eenige waardevolle, die in deze aflevering voorkomt. De opstellers er-

EEN VROOLIJKE KNAAP

door
BJÖRNSSON

Vertaald door Stijn Streuvels

— 0 —

De schoolmeester:

— Wij kregen alevenswel schoon weer in den herfst.

Thore:

— Op 't laatste is het nu wat gebeterd.

— Het zal nog wel wat duren sedert de wind langs daar gekoerd is.

— Zijt gij veerdig met den oogst, ginder hoog?

— Nog niet; Ole Nordistnen hier, dien gij misschien kent, zou geern uwe hulp hebben. Eiwind, indien er niets anders in den weg is.

— Wanneer ik gevraagd word, zal ik doen wat ik kan.

— Ja, dat ware niet om zoo aanstonds, meende hij. Het gaat niet goed voorwaarts op het hof, denkt hij, en hij geloof dat het de goede aanleg en toezicht is dat ontbreekt.

Eiwind:

— Ik ben zoo weinig thuis.

De schoolmeester bezag Ole. Deze gevoelde dat hij voor den dag komen moest, hij hoeste een paar keeren en begon kort en bondig.

— Het ware, het is ja, — 't is mijne meening, dat gij om zoo te zeggen, zoudt hebben een vaste, — dat gij zoudt, ja alevenswel inwoon zoudt hebben, ginder, bij ons, — daar verblijven, wanneer gij niet uit moet.

— Ik dank u zeer voor het aanbod, maar ik wilde geern blijven wonen waar ik woon.

Ole kijkt naar den schoolmeester die zegt. — Het gaat Ole niet goed om te spreken vandag. De zaak is, dat hij hier vroeger eens geweest is en de herinnering daaraan gooit de orde zijner gedachten wat overhoop.

Ole haastig:

— Dat is het, ja; ik deed zottelingswerk; om dat meissjong werd ik zoo opgewonden tot de draad brak. Maar vergeten zal vergeten blijven: de wind drijft wel het koorn neer, maar niet de vrieswind; eene regengout lost geen zware steenen; sneeuw in Mei blijft niet lang liggen: het is de donder niet die de menschen doodt.

Zij lachen alle vier; de schoolmeester zegt:

— Ole meent, dat gij het u niet langer herinneren zoudt, en gij ook niet Thore.

Ole kijkt hen aan en weet niet of hij opnieuw zal aanvragen.

Toen zegt Thore:

— De hagedoorn grijpt toe met veel

tanden, maar rijt geene wonden. In mij zit er voorzeker geen doorn meer.

Ole:

— Toen kende ik den knaap nog niet.

Nu zie ik, dat het groeit waar hij zaait; dit herfst verantwoordt voor de lente: er zit geld in de vingertoppen bij hem: en ik wilde hem mij geern eigen maken. Eiwind kijkt naar den vader, deze naar de moeder, zij naar den schoolmeester, en dan allen naar hem.

— Ole meent, dat hij een groot hof heeft, — Ole hem onderbrekend: — Groot hof, maar slecht beboerd; ik kan niet meer, ik ben oud, en de beenen kunnen de heugheid van 't hof niet meer uitvoeren. Maar het kan wel goed worden als er zich iemand op toelegt.

— Het grootste hof van heel 't dorp is het zeker wel, dat valt de schoolmeester in Het grootste hof van 't dorp; dat is juist het ongeluk; want te groote schoenen vallen af — 't is al wel dat een geweer goed is, maar men moet het kunnen opheffen. Met eene snelle beweging naar Eiwind:

— Gij zoudt het misschien kunnen op u nemen?

— Ik zou alzoo hofbestuurder worden?

— Juist, ja, gij zoudt het hof krijgen.

— Zou ik het hof krijgen?

— Juist, ja, dan zoudt gij het voorzeker goed besturen.

— Maar...

(Wordt voortgez.)

kennen zelf in de inleiding, dat het tijdschrift geen programma heeft. (Wij vragen ons af welk doel buiten : fransche propaganda, een blad kan hebben, dat blijkbaar elk ander, *geestelijk*, doel mist?) De heer Ph. Zilleken toot er zich met enkele billets van E. de (concourt?). En zijn twee gedichten van Fernand Séverin, die in de Veluwe verblijft en drie « Chansons désabusées » van Max Elskamp die in Bergen-op-Zoom woont. Overigens staan de bonder-vijftig bladzijden vol met : onbetekenende verzen van den heer G. S. Solpray, eenzijdige, officieuze oorlogs-overzichten, besprekingen van oorlogsliteratuur, en oorlogsbeschouwingen, in den gewonen aggressieven « Belgischen » stijl.

Europäische Wiederherstellung, v. Dr. h. c. A. Fried

De meest fanatische Chauvinist, de hebzuchtigste Imperialist, de strijdslustigste der Militaristen, zij blijven geen van allen ongevoelig voor het bloed, het leed en de ellende, die deze oorlog reeds gekost heeft. Elk der oorlogvoerenden, voor zichzelf overtuigd van zijn goed recht, is vast besloten om den oorlog door te zetten, tot dit recht in zijn vollen omvang zal erkend worden : maar er is geen der verantwoordelijke personen, die niet naar dit oogenblik verlangt en bereid zoude zijn een eervolledige vrede te sluiten bij de eerste eenigszins gunstige gelegenheid, die zich voordoet.

De minst vredelievenden zouden den vrede dus met vreugde begroeten. Hoe komt het echter dat, zelfs in deze omstandigheden, de pogingen der pacifisten, hun stelsels en hun daden, even weinig weerklank vinden, nochtans, als vroeger?

Dat komt, omdat men, nu zelfs beter dan vroeger, inziet dat al hun theorieën slechts op een onwezenlijke abstractie berusten. Het pacifisme, waardig opvolger van de Philanthropie, is, met deze schoone doode, het meest bloedloze kind van de dorste der eeuwen : de XVIIIe.

Hier hebben wij nochtans een pacifist die zich van de andere gunstig onderscheidt : hij waarschuwt zelf tegen degenen die hij de « dilettanten van het Pacifisme » noemt en drijft zachtjes den spot met hun Vredesbonden, hun Algemeene Ontwapening, hun Arbitragehof en Internationale Politie.

Maar aan de gewone feiten van alle pacifisme ontsnapt hij evenmin.

Hij begint met te erkennen dat deze oorlog het noodzakelijke gevolg is van een sedert jaren woedende crisis, dat hij vroeg of laat uitbreken moest; dat alle vreedzame oplossingen die men trof slechts verdagen waren van den strijd. Maar na aldus den oorlog aan blinde economische machten te hebben toegeschreven, na hem te hebben voorgesteld als een laatste onontkoombaar gevolg van een reeks ingewikkelde oorzaken, waar menselijke willekeur slechts weinig invloed op had, beschouwt hij toch weer als de eerste de beste sociaal-democraat, deze gansche worsteling waar duizenden en duizenden zich offeren zonder aarzelen, als een machinatie van enkele gewetenloze financiers en krijdsdolle avonturiers. Alsof het niet heeleddigend was voor de menscheit, aan te nemen, dat gansche volkeren zich zouden opofferen voor den lust en het eigenbelang van een kroepje egoïsten.

Wat hij als noodzakelijk gevolg van een reeks historische oorzaken heeft geschetst, daar kan hij zich niet bij neerleggen. Want dat heeft Fried juist met alle pacifisten gemeen : hij mist volkomen allen historisch-zin. Hij wil niet aannemen dat een volk, de menscheit groeien moet en zich slechts langzaam ontwikkelt.

Een oogenblik kon men gelooven dat Fried bereid is het te erkennen : hij neemt aan dat de toestand die aan den oorlog voorafging reeds meerdere klemen van een duurzamen vrede bevatte : het alliantie-systeem was reeds een stap naar het ideaal van een algemeene statenorganisatie, zooals hij dat voorstaat, — er bestond, ondanks alle politieke afzondering toch reeds een nauwe gemeenschap, op economisch en geestelijk gebied, tusschen de verschillende naties. Deze oorlog zelf, door zijn uitgebreidheid, bewijst hoe nauw de verwantschap tusschen de volkeren onderling geworden is.

Is het voor de volkeren die dezen oorlog niet langer vermijden konden, niet een troost, te zien dat zij ondanks alles toch het ideaal van een eeuwigen vrede nader gekomen zijn? Maar in stede van zich

daarin met haar te verheugen, met haar mode te werken, om de reeds bereikte resultaten langzaam maar zeker te vermeerderen, houdt haar de Pacifist, met een hooftich, zijn abstracte constructie voor, zijn artificieel droom van een vrede die met de eischen der werkelijkheid, de voorwaarden waaronder de mensch leeft en strijdt, geen rekenschap houdt.

ZEEP — HOLLANDSCH — INVOER- EN VERZENDHUIS

Zeepe extrakten : Helder Wasch, De Dulf, De Hamer, Bleekertjes, Sunlight, Sneeuwwit, Vizuly, Kamemelzeep.

Van Kooij & Co, Garenmarkt, 17, GENT

Stadsnieuws

Wiel gebroken. — Woensdag morgen rond 10 uren, is het wiel gebroken aan de Bargiebrug van den wagen toebehoorende aan den voorman De Boever Lievin, wonende Schoolkaai.

De dienst der tram is gedurende een half uur onderbroken geweest.

Gemengd Nieuws

Brabant

Brussel. — Gemeenteraad van Brussel. — De Gemeenteraad der stad Brussel vergaderde Maandag jl. Alleen punten van huishoudelijk belang stonden aan het dagorde en werden afgehandeld.

Erg tramongeluk. — Veertien gekwetsten. — Aan de Schaerbeekse poort is jl. Zondag een erg tramongeluk gebeurd. Twee rijtuigen der Brusselsche tramwegen zijn er op elkaar gelopen. Een rijtuig van de lijn 14, van de Bischofsheimlaan afdaalend, in plaats van aan den vasten stilstand der Schaerbeekse poort te stoppen, reed door met het ongelukkig gevolg dat hij midden in de plank stootte van een rijtuig der lijn n° 4, dat uit de richting der Paleizenplaats naar de St. Mariakerk reed. Personen die binnen in dit rijtuig zaten botsten geweldig dooreen, andere die recht stonden werden hard op de straatstenen geslingerd. In 't geheel werden veertien menschen min of meer erg gekwetst. Talrijke ernstige kneuzingen aan het gelaat en aan de beenen werden opgelopen. Drie Duitsche soldaten, w. o. een ernstig gekneusde, werden naar 't krijsgasthuis gevoerd. De elf burgers werden na verzorging, met een rijtuig huiswaarts gebracht.

Een eerste onderzoek bracht uit dat dit ongeluk zou te wijten zijn aan de onvoorzichtigheid of het gemis aan koelbloedigheid van den watman Jan W., geleider van het rijtuig der lijn 14. Jan W. is ten andere wisselwachter en deed als plaatsvervangend geleider dienst.

Krankzinnig geworden. — Op de Zonsnylaan, bemerkten voorbijgangers rechtstaande in de opening van een venster op de tweede verdieping, een man, die zulke vreemde en gevaarlijke bewegingen maakte, dat hij dreigde naar beneden te storten. De politie werd verwittigd en klom naar boven. De man werd in de kamer getrokken. Hij verklaarde er in geluk te zijn met zijn handen elektriciteit uit de lucht te trekken en dat hij in staat was aan de gansche wereld drijfkracht te bezorgen. De krankzinnige, genaamd D., handelsman, werd weggebracht.

Antwerpen

(Van onzen bijzonderen berichtgever)

Antwerpen. — Tegen de onmededogende huizeigenaars. — Niettegenstaande het beroep dat herhaalde malen gedaan werd door de Antwerpsche pers op de goede gevoelens der huizeigenaars, gebeuren er toch nog bijna dagelijks huis uitzettingen van huurders, die hunne huishuur niet kunnen voldoen.

De werkmakers « Bond der Antwerpsche Neringdoeners » heeft zich het lot dezer ongelukkigen aangesloten en volgden oproep gestuurd aan de Burgemeesters der provincie Antwerpen :

Hooggeachte Heer,

Wij zijn zoo vrij uwe aandacht te vestigen op den rampzaligen toestand der arme bevolking in het algemeen, welke in

dezen droeven oorlogstijd zoo zwaar en hard geteisterd wordt, getroffen als zij is in hare verdiensten, noodig voor het huishoudelijk onderhoud, hetzelfde in kwestie van huishuur.

Weliswaar bestaat er in zekere gevallen kwaadwilligheid, doch zeer velen zijn er die alles in het werk stellen om hunnen eigenaard in de mate hunner krachten eenigszins te voldoen. Wij durven zelfs uwe hulp inroepen om van de eigenaars, welke ledigstaande huizen hebben, te verkrijgen dat te deze armzalige lieden een ander onderdak zouden schaffen. Zoo mogelijk geheel kosteloos gedurende den oorlogstijd.

Hooggeachte Heer, wij doen dus een beroep op uwe menscheitende gevoelens en denken wel te mogen rekenen op uwe waardeerde medewerking tot regeling van voormelde kwesties om al zoo de bevolking trachten te helpen, om te vermijden dat de huisuitzetting zoo weinig mogelijk voorkomt, aangezien het beter is hulp te verleenen, dan wel dat ze zich moeten begeven tot leniging hunner smarten tot de overheid der bezetting.

Hooggeachte Heer, gedenk de liefdadigheid in deze zoo nare toestand en dat ons gevoel van vaderlandsliefde ons aanzette hulp te verleenen aan de beproefde bevolking tot behoud der kalmte en tot het algemeen welzijn.

In de hoop, Hooggeachte Heer, uwe belangstelling opgewekt te hebben door ons schrijven, verzoeken we U onze achttingsvolle groeten te aanvaarden.

Het is te hopen dat dit nederig beroep op menscheitendeheid door de meerderheid der Burgemeesters welwillend zal aanhoord worden.

Ongeluk. — Maandag namiddag is de genaamde Louis Janssens, 8 jaar oud, al spelende van de leuning van het Zuiderwandelterras gevallen. Het slachtoffer is den arm gebroken en werd naar het Stuyvenberggasthuis gevoerd.

Gebeten. — De jongen Louis Breugelmans, woonachtig Lange Veldstraat, 53, werd in de Diepestraat door een hond gebeten in het linker been. De wonde, welke in het geheel niet gevaarlijk was werd in het gasthuis uitgebrand. Daarna werd de jongen naar huis aangebracht.

Gesnapt. — Een genaamde C. Van den W. woonachtig Verschansingsstraat, werd in de Loudenstraat door de politie gesnapt. Hij was drager van een groote partij koper waarvan hij de herkomst niet kon verklaren. De zaak wordt ernstig onderzocht.

Brand. — Maandagavond merkte de politie op dat er rook kwam uit het magazijn van de Noord natie, dat in de Luikstraat, 5 gelegen is. In dit magazijn zijn groote hoeveelheden steenkolen geborgen voor rekening van het Bureau van Weldadigheid.

Dank zij het kranig optreden der brandweermannen werd het vuur dra over meesterd.

De groote kuisch. — Zekere Maria P. gewezen meisje van lichte zeden werd in de gevangenis opgesloten wegens wangedrag en rustloosend nachtgerucht in de vestingstraat.

Dankbaarheid aan Amerika. — De dankbaarheid onzer bevolking jegens het liefdadige Amerika uit zich op allerlei wijzen, zelfs bij middel van uithangborden.

In de gemeentestraat vindt men nu reeds een Hotel New York en in de Lange Beeldekensstraat een Café Wilson.

Zonder twijfel is het dat deze voorbeelden nog navolgers zullen vinden.

De buitenwandelingen. — In het Nachtegalenpark was Zondag zeer veel volk; ook verder op te Wilrijk, Eddegem, Oude-God, enz. Toch klagen de koffiehuishouders aldaar over het weinig verbruik.

De meeste wandelaars brengen hun eten en drinken mede. Zoo is het ook in het Peerdschbosch waar men heele buurt of vriendengroepen ziet middagmalen op de uitgestrekte weiden.

In den schouwburg « Odéon ». — Dinsdag heeft de toneelgroep « De Lauwerkrans » afdeling van den Kon. Burgerkring, primus in den wedstrijd van de Cinemazaal « Odéon » voor beste opvoering gegeven van de operette van Jef Celan « Dat kan de liefde doen », waarmede zij in den wedstrijd de drie palmen behaalde. Die zaal, die pfoepensvol was, heeft de overwinnaars geestdriftige ovatie's gebracht heel de vertooning door. Dit is een sprekend bewijs dat het oordeel der Jury algemeen goedgekeurd werd.

Ontvangt nieuws van Bertha 10-17 Juni. Albert Boute in leger. Henri werkt bij boeren 1,25 fr. daags. Alexander Robert Poppe gezond. 154.

BLOEM

Is de eenige grondstof waarmede onze gebakken vervaardigd zijn.

SPECULOOS-HOLLANDSCHE WAFELTJES
DESERT- EN HOLLANDSCH
BANKET Invoer en Verzendhuis
Kinderbeschuit in vervang. van Prinsenk.
VAN KOOIJ & Co. Garenmarkt, 17, Gent

Burgerlijke Stand.

GENT. — Overlijden van 12 Juli. — Cesarine Rubbens, 48 j., z. b., wonende te Heusden. — Jozef De Keyser, 68 j., landb., wonende te De Pinte. — Louisa Staelens, 66 j., herb., echtg. Theodoor Varewyck, Dendermonde stw., 297. — Willem Vander Moten, 63 j., herb., St-Machariusstraat, 40.

Overlijden van 13 Juli. — Elisabeth Rothier, 4 m., Citadellaan, 101. — Leonard Grillaert, 2 m., Hamerstraat, 83.
Geboorten van 12 Juli. — Gaston De Vos, Klein Hospitaalstraat, 20. — Rachel Boucaut, Wespstr., 13. — Achiel Van Belleghem, Fabriekplaats, 12. — 2 onw.

HOLLANDSCH VAN KOOIJ & Co
Invoer en Verzendhuis Garenmarkt, 17, Gent

Cacao, Thee, Koffie, Chocolade, enz.
Huishoudelijke Artikelen
Appelstroop 1 kwaliteits 70 fr. de 100 k.

Laatste Telegrammen

Oostelijk front

Oostenrijksch officieel bericht.

WEENEN, 13 Juli. — Uit het grootte hoofdkwartier :

De algemeene toestand is onveranderd.

Italiaansch front

Oostenrijksch officieel bericht.

WEENEN, 13 Juli. (Groot Hoofdkwartier) Aan het front der kustlanden gebeurden gistr. en plaatselijke artilleriegevechten.

Een aanval van verscheidene Italiaansche infanterie regimenten bij Redipaglia werd afgewezen.

De toestand in Kärntner en het Tiroler grensgebied is onveranderd.

Italiaansch officieel bericht.

ROME, 13 Juli. — In Kärntner verliet de vijand zijn voorste stellingen.

In het Krn gebied (Monte Nero) beproefde de vijand, in den nacht van 10 tot 11, gedurende een zwaar onweer een verrassenden aanval tegen onze stellingen.

Op het overige front geen belangrijke gebeurtenissen.

J. V. de Groot
Levenswijding

Drie voordrachten, te Leuven uitgesproken. — Iedere druk : 4. — frank

Wedergeboorte

Drie voordrachten, te Leuven uitgesproken. — Dordé druk : 4. — frank.
Prijs te samen ing. : fr. 2. — Gebonden fr. 3. —

Welk ander bijschrift zou nog passend kunnen wezen bij titels der bovengenoemde, overbekende boeken, dan een zeer warm aanbeveling aan ieder, die ze nog niet las, of een even warme aansporing tot herlezing aan hen, die ze kenden? Aan ieder ernstig denkend mensch waarborgen deze geschriften, uren van verheffend genot.

C. L. van Langenhuyzen
Amsterdam-Rotterdam
Voor België bij « De Vlaamsche Post », 85

Kleine Aankondigingen

Te koop : Oude dagbladen, zich te wenden ten bureele van dit blad, Begijnhoflaan, 40, van 4 tot 5 uren 's namiddags. (133)

Te huur : Een gemeenbeelde aan de voor dame alleen adres ten bureele van dit blad. 134

Men vraagt :

(Goede dagbladverkoopers, worden gevraagd, voor Gent, en in al de buiten gemeenten der beide Vlaanderen. Goed loon.

Zich aan te bieden, van 8 tot 9 uren 's morgens, Begijnhoflaan, 40, Gent. (13)

Men vraagt te koop per occasie 1 of 2 timmermansbanken. Zich te wenden ten bureele Begijnhoflaan, 40, Gent. (138)

Voor onze lezers te Lier

Voor aankondigingen, enz. zlob wenden tot : M. Gomm. Peeters-Kattenstraat, 7, algemeen depot, houder, te Lier.

Men vraagt te koop per occasie een kinder-velo, voor een jongen van 11 jaar.

Schrijven bureel van de « Vlaamsche Post » onder de letters V. D. W. (134)

Schoone occasie : Te koop aan den prijs van 650 frank, een motorboot, lengte 6 m. 65, motor 2 cyl. 6 H. P. (6 paarden kracht) met reversibile. Alles in zeer goeden staat. Adres te nemen bureel der « Vlaamsche Post ». (135)

Te huur gevraagd tegen najaar met grooten tuin in omgeving van Gent. Goede tram- of spoorverbinding. Brieven met nauwkeurige beschrijving onder F.L. 27 aan bureel « Vlaamsche Post ». (143)

Voor NINOVE en omliggende Gemeenten worden terstond gevraagd :

Werkzame verkoopers voor ons blad; verzekerd loon.

Zich te wenden tot ons blad

39, Edmond De Deynstraat
NINOVE (Kerkhofstraat) (130)

Spéciale artikels voor leuwers !!

HOLLANDSCH INVOER- & VERZENDHUIS
van Kooij et. Co
GENT, 17, GARENMARKT, 17, GENT (13)

BERICHT

De bureaux van De Vlaamsche Post zijn geopend :

Administratie : van 10 tot 1 u.

Redactie : van 11 tot 1 uur (uren in nieuwe tijd)

Boek- en Steendrukkerij

De Vos & Hussein & Co

Begijnhoflaan, 40, GENT

BIJZONDERHEID VAN
HANDELSDRUKWERK

UITGEVERS

Fabriek van Registers

VERZORGD WERK
MATIGE PRIJZEN

Verantwoordelijke uitgever : L. Pland
Drukkerij De Vos & Hussein & Co, G. (133)